

Indvendinger endogsaa imod denne Affattelse. Man ser saaledes, at der ved de Forhandlinger, der ere førte i det andet Ting, blev indrømmet en vid Mark for Uendringer. Vi vide jo ogsaa af egen Erfaring, at der er en vid Mark for Rettelser, saa det forekommer mig ikke af den Grund, at man blot, fordi man ikke synes om Affattelsen, bør nægte Sagen Overgang til anden Behandling. Det er jo heller ikke af Hensyn til det, jeg her har omtalt, af Hensyn til den store Adresse, rimeligvis den største, som er kommen til Rigsdagen, og til den Betydning, Sagen har for de mange, der sende unge Mænd og Kvinder til København, at jeg mener, det ikke vilde være rigtigt at stemme for denne Dagsorden, men ogsaa af rent københavnske Hensyn, navnlig af Hensyn til Arbejdsforbattererne og til den Del af Byen, hvor den Slags autoriserede Huse findes, forekommer det mig urigtigt. Der findes ikke mindre end 40 autoriserede Huse, som ere en Pest for deres Omgivelser, og desforuden findes der jo private Huse, som staa under Polititilsyn, og som ere en Forargelse for Børn og unge Mennesker, udbredende Ulykker omkring sig. Jeg ved særdeles godt, at vi, hvorledes vi end stille os til denne Sag, enten vi stemme for Dagsordenen eller for Uendringer, dog ikke kunne faa Bugt med dette Samfundsønde. Det har dybere Rødder, og man faar aldrig ganske Bugt med det. Det erkender jeg, og jeg erkender fremdeles, at der maa andre Foranstaltninger til for at modarbejde dette Samfundsønde, end vi kunne træffe ved en eller anden Affattelse af § 180 i Straffeloven. Den ærede Minister erkendte imidlertid selv, at Affattelsen — saaledes forstod jeg ham, og saaledes har jeg ogsaa læst hans Udtalelse i det andet Ting — af denne Paragraf var mindre heldig; den gav Anledning til Misforstaaelser, og kunde der derfor ikke nok være nogen Grund til at overveje Sagen fremdeles. Sagen er jo, som den højtærede Minister udtalte, og saaledes har jeg opfattet Forhandlingen, at maatte ikke en Gang de, der have stemt for Forlaget i det andet Ting, ere helt tilfredse med det; men de ønske at holde det i Live for at hjælpe hinanden til at finde de bedst mulige Midler mod dette store Samfundsønde, som hærger vort Land. Jeg kan ikke

tro andet, end at naar vi have det alvorlige Formaal — hvad jeg ikke tvivler om, at det ærede Medlem for 10de Kreds (Trijis) ogsaa har — at ville hjælpe med til at indskrænke dette Samfundsønde det mest mulige, maatte man ogsaa ved forenede Overvejelser om ikke i Nar, saa ad Nare kunne finde paa en bedre Affattelse af Loven, som sigter til at hæmme Ondet, end den nuværende, og navnlig tror jeg nok, det vilde være heldigt, om man kunde komme dertil, at det overhovedet vilde blive umuligt at benytte Ordet: lovhjemlet Prostitution. Jeg kan ikke se, som Loven er, andet, end at man har en vis Berettigelse til at bruge det Udtryk; men som sagt, jeg skal ikke komme ind paa Sagens Realitet; det vil imidlertid gøre mig meget ondt, om man vilde affære Forhandlingen om denne Sag, om man ikke vilde fortsætte den i et Udvalg og se, om man ikke muligen kunde finde en bedre Affattelse af de Bestemmelser, som omhandle denne Sag. Det kan jo gerne være, at man har lignende Bestemmelser i andre Lande, endstønt det er mig dog vel bekendt, at man i ikke faa Lande er naaet til at komme bort fra den Lovordning, som vi have her i Landet for dette Emne. Jeg skal derfor meget fraraade, at man stemmer for den foreslaaede Dagsorden.

Styr: Jeg kan ligesom min ærede Kollega fra 11te Kreds ikke stemme for den foreslaaede Dagsorden, men da det kun er Dagsordenen og ikke selve den foreliggende Sags Realitet, Forhandlingen drejer sig om, skal jeg kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg skal tillade mig at sige, at hvor vigtigt Hensynet til den offentlige Orden og den offentlige Sundhed end er, og hvor meget der end skal gøres for bægge disse Ting, saa vil jeg dog sige, at for mig er i denne Sag Hovedhensynet et andet. Hovedhensynet er det, om det ikke maatte blive muligt at gøre noget for at hemme selve den Synd, selve den Ulykke, selve den Gledighed, som hænger sammen med denne Ordning. Jeg ved naturligvis saare vel, at det er fuldstændig umuligt, at man ved Straffebestemmelser eller overhovedet ved andre Lovbestemmelser, skulde kunne standse eller blive befriet for nogensomhelst Synd, heller ikke for denne; men det var jo dog muligt, at